

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΔΑΝΟΥ ΓΛΥΠΤΟΥ ΘΟΡΒΑΛΔΣΕΝ

"Αννα Μαρία Μανιάνι, η μερπαία φίλη του καλλιτέχνη. "Όπου ο Θορβάλδσεν ξετρελλαινείται μαζί της. "Ο γάμος της "Αννας Μαρίας. Μεταξύ σύζυγου και φίλου. Μιά εξωφρενική εγγραφή ύπερσεχίς. "Ο Θορβάλδσεν σκλάβος της αγαπημένης του. Οί δυο άλλοι έρωτές του. Μεταξύ τριών παρών ! "Και τέλος μόνος κι' έρρημος...

ΠΩΣ σ'ας είχαμε υποσχεθεί στο προηγούμενο τεύχος, θά σ'ας εξιστορήσουμε σήμερα τις έρωτικές περιπέτειες του διασημού Δανού γλύπτου Θορβάλδσεν, με τρεις ταυτόχρονους γυναικείς ! "Απ' τις σύντομες πληροφορίες, που σ'ας δώσαμε στο περασμένο μας σημείωμα για το χαρακτήρα του μεγάλου αυτού καλλιτέχνη, βγαίνει το συμπέρασμα, ότι ο Θορβάλδσεν ήταν ένας παράξενος και ιδιότροπος τύπος, μισάνθρωπος και φιλόδημος μαζί, θά μπορούσε κανείς να πη, και ότι ή γυναικείς, θά πλούτη και ή δόξα δεν τον συγκινούσαν και πολύ. Είπε, λοιπόν, πολύ περίεργο το πως έπαιξε ο άνθρωπος αυτός σε μία έρωτική περιπέτεια με...τρεις συγχρόνους ηρωίδες !...

Το 1796 ο Θορβάλδσεν, ηλικίας τότε 26 ετών, έφυγε απ' την πατρίδα του, την Κοπεγχάγη, και πήγανε στην "Ιταλία, για να μελετήσει τα έργα των μεγάλων καλλιτεχνών της Ρώμης. "Αφού γύρισε όλα τα Μουσεία και τα μπάρα, στα όποια ύπησαν ιδιωτικές συλλογές έργων Τέχνης, αποφάσισε να αποσπηθ' ένα ερμηκό μέρος, μακριά από την κίνησι και το θόρυβο, για να άσκησι και αυτός να δημιουργη. "Ένας "Ιταλός φίλος του δέχτηκε τότε να τον φιλοξενήσι στην έπαυλ' του, στο Ρεντσανό, ένα γοητευτικό προάστιο της Ρώμης. Φαντάζεσθε λοιπόν με πόση χαρά έστρεξε ο Θορβάλδσεν να εγκατασταθ'η στη βίλλα του φίλου του. Δεν μπορούσε ποτέ να φραντασθ', ότι πηγαίνοντας να βρη την ησυχία του, θά έβαζε στο κεφάλι του έναν απ' τους μεγαλειότερους μελάδες της ζωής του !...

Στη βίλλα αυτή ο Θορβάλδσεν γνωρίστηκε με μία ωραιοτάτη νέα, ένα πραγματικό τόσο περφημένης Ρωμαϊκής καλλονής, την "Αννα Μαρία Μανιάνι. "Η νέα αυτή, ένα είδος άκολούθου της σύζυγου του αιθεροδόστη, έκανε τον Θορβάλδσεν να την έρωτηθ'η τραλιά, δηι τόσο για τον χαρακτήρα της ή τα ψυχικά και πνευματικά της προσόντα, όσο έπειθ'η ενσάρκωση για τον καλλιτέχνη τον ιδεωδή τύπο της γυναικείας όμορφιάς, όπως τον διέπλασαν ο μεγάλος "Έλληνας και Ρωμαίος γλύπται. Το είδηλό του λοιπόν άκολούθησε τον φρασκό του δρομίου και κατέληξε σ' ένα παράφορο έρωτικό αίσθημα εκ μέρους του Θορβάλδσεν.

"Η "Αννα Μαρία, γυναίκα έξοχη, κατάλαβε άμέσως ή κέρδος θά μπορούσε να έχη, αν κατορθώνε να υποτάξ'η στη θέλησί της τον ενδοσπυαθ'ή ξεκίνηνο καλλιτέχνη, που φανότανε τόσο πρωτότερος στη ζωή. Και ή αλήθεια ένε ότι δεν δυσκολοετήθηκε διόλου να κατακτήσ'η τον γλύπται, μέχρι του σημείου να τον τρωκοχατήσ'η, να τον μετωβάλη σε παιχνιδάκι στα χέρια της. "Ερχόντοσαν όμως, που ο Θορβάλδσεν έλεγε σναίσθησι της ταπεινωτικής υποταγής του στη γυναίκα αυτή. Μά την αγαπούσε τόσο πολύ, ώστε δεν έλεγε ή δύναμι να της φέρη την παρωκωχ'η αντίρροσι σ' ό,τι κι' αν του ζήτούσε ή και να φραν'η σκληρός απέναντί της, από φόβο μη την χάσ'η...

"Ότ'όσο, αυτό που φοβότανε τόσο ο καλλιτέχνης, συνέβη πράγματι μία μέρα, μά κατά τρόπο...έντελώς άσυνήθιστο. Με άλλα λόγια ή "Αννα Μαρία δέχτηκε να γίνη γυναίκα ενός πλουσιού εύγενοϋς — που της έξαομάζε όλες τις ύλικές άνεσεις — χωρίς όμως και να εγκαταλείψ'η τον Θορβάλδσεν. "Ο έπισημος σύζυγος της χραιάζ'ότανε για να πληρώνη τα έξοδα της και ο φτωχός καλλιτέχνης για...να την κίνη διάσπμη ! Οι ύπολογισμοί δηλαδή της γυναίκας αυτής ήσαν αστανακοί. Μά ή "Αννα Μαρία έλεγε ψυχολογισει καλά τον γλύπται και ήξερε πως ήταν πρόθυμος ή ύπομεινη τά πάντα για να μη την χάσ'η. Πράγματι, ο Θορβάλδσεν θεώρησε ως μεγάλη του εύτυχία το γεγονός ότι ή αγαπημένη του "Αννα Μαρία έξαοκολούθησε να τον...αγαπάη και να πηγαίνη να τον βλέπη και μετά το γάμο της ! Το κορυφωμα όμως της άναείας—

ζυγος της "Αννας Μαρίας έφυγε για τη Φλωρεντία, παίρνοντας μαζί του τη γυναίκα του, ο Θορβάλδσεν έπεσε βαριά άρρωστος από τον καυμό του...

Τέλος στα 1803 ο καλλιτέχνης βρέθηκε ύποχρεωμένος να εκτελέσ'η την εγγραφο ύπερσεχίς του. "Ο σύζυγος της "Αννα Μαρίας έπληρωσε οηθ'η επιτέλους, ύστερ' από τόσα χρόνια, τις σχέσεις της γυναίκας του με το γλύπται και την χώρασι. "Ο Θορβάλδσεν τότε, κρατώντας το λόγο της τιμής του, ανέλαβε τα έξοδα της συντηρήσεως της φίλης του, την όποία εγκατέστησε μ'όλες της τις άνεσεις σ'ένα εύταρνοσάιστο σπίτι...

Πέρασαν δέκα χρόνια άκόμα. Στο διάστημα αυτό ο Θορβάλδσεν, ο όποίος έλεγε ήδη άποκτησει ένα παιδι με την "Αννα Μαρία, έλεγε δηι μουγγήσει μερικά από τα καλύτερα έργα του. "Η φίμη του έλεγε αλιωθεί σ' όλη την "Ιταλία. Δούλενε όμως τόσο πολύ για ν' άντετεξέλλησ'η στα έξοδα της άπατητικής φίλης του, ώστε έπαθε ύπερκόπωσι. "Η "Αννα Μαρία άνηρόησε σοβαρά για την κατάσταση της ύγείας του, έπειθ'η ήξερε πως αν έχανε τον καλλιτέχνη της δεν θά μπορούσε να βρη άλλον άντρα τόσο πεθήνιο και, προπαντός, τόσο γενναίοδωρο ! Και, άφοι συμβουλεύτηκε μερικούς γι'ατρούς, συνέστησε στον Θορβάλδσεν να πάη να καθήσ'η λίγο καιρό στη λουτρόπολι Μοντενέρο, για να ξεκουραστ'η και ν' αναλάβ'η δ'ανάμεις.

Στο Μοντενέρο ο Θορβάλδσεν γνωρίστηκε με μία νεαρά "Αγγλίδα τη μίς Φραντζέσκα Μάκενζι, ή όποία έδειξε απ' την πρώτη στιγμή ζωηρό ενδιαφέρον γι' αυτόν. Μά ο καλλιτέχνης, ξαντλημένος από τη ζωή, δύσθυμος και μελαγχολικός, δεν έδωσε καιμυ προσοχή στη νέα αυτή, που κοκκίζατε από συγκίνησι και θε φραά που τον έβλεπε μπροστά της...

Και φτάνουμε τώρα στα 1818. "Ο Θορβάλδσεν ήταν τότε 48 ετών. Είχαν περάσι είκοσι δύο περίπου χρόνια από τότε που έφευγε στους ώμους του το βάρος της Μαρίας "Αννας. "Αν και δεν την λάτρνε πλέον με την παλιά φλόγα, ώστόσο έξαοκολούθησε να την αγαπάσ'η παρ' όλες τις γυναικείς και τις ιδιοτροπιές της... Τον έλεγε γίνει άπαραίτητη, όπως ο άέρας και το νερό. Διι μπορούσε να κίνη ούτε μά βδομάδα μακριά της !

Τη χρονιά όμως εκείνη, στα 1818, ο καλλιτέχνης βροήθηκε μελεγγόμενος, χωρίς να το κατάλαβε ούτε ο ίδιος π'ος, με δύο άλλες γυναίκες !

"Η μά απ' αυτές ήταν ή άναγεωθεσία παραπάνω "Αγγλίσ, ή μίς Φραντζέσκα Μάκενζι. "Από την πρώτη στιγμή που ή Μάκενζι έαναείσε τον Θορβάλδσεν, ένα ομοιόλο αίσθημα γεννήθηκε στην καρδιά της για τον μεγάλο αυτόν καλλιτέχνη. "Η άδιαφορία που έδειξε απέναντί της ο γλύπτης, άντι να της ψυχράνη τον έρωτα, τον έκανε ζωηρότερο. "Όταν λοιπόν ή μίς Μάκενζι έαναείσε, κατά σύμπτωση, στη Ρώμη τον καλλιτέχνη, σε μία κοσμική συγκέντρωσι, του φανέρωσε τη χαρά της και το αίσθημά της, με τρόπο τόσο δειλό και διακριτικό, ώστε ο Θορβάλδσεν έννοιωσε τη γέμχη καρδιά του να ξαναεχ'ωσ'η στα στήθη του με νεανική όρμη.

"Η Φραντζέσκα δεν ήταν όμοια. Ελεγε όμως εκείνη την παράξενη όμορφιά, που δίνει στη φρασιογνωμία ή εύγενεια της ψυχής και ή μόρφωσι. "Ένας από τους πολλούς λόγους, για τους όποιους ο Θορβάλδσεν άγάπησε στο τέλος την ρομαντική "Αγγλίδα, ήταν και το ότι μπορούσε να συνεννοηθ'η μαζί της για τα ζητήματα της Τέχνης. Με την "Αννα Μαρία ποτέ δεν κατορθώσε να συζητήσ'η σοβαρά για καλλιτέχνια και για γλυπτική. "Έξ άλλου, ή δρομιά της νέας αυτής αγάπης έκανε τον Θορβάλδσεν να λησμονηθ'η γερωμάτια του και να έλνε εύθυμος και εύδιάθετος, σαν παλιό καιρι είκοσι χρόνων.

"Ότ'όσο, ή σεμνή αυτή "Αγγλίδα δεν ήταν απ' τις γυναικείς εκείνης που ξέρουν να συγκρατούν κοντά τους έναν άντρα. "Εξεδήλωνε τα αίσθηματά της με τόση διακριτική δειλία, με τόσο φόβο, θά μπορούσε να πη κανείς, ώστε ή αγάπη της κατανοούσε στο τέλος να φαίνεται άποψη και χλαρη. "Ο Θορβάλδσεν καταλάβαινε πως θά χραιάζ'ότανε περισσότερο φλόγα εκ μέρους της Φραντζέσκα. "Αγαπούσε την μίς Μάκενζι για τα πνευματικά της και ψυχικά χαρίσματα... μά θά την ήθελε και περισσότερο γυναικεία !

Και τότε παρουσάιστηκε στη ζωή του μία τρίτη γυναίκα, που τον άναστατούσε κυριολεκτικά, μά ύψηλόσωμη και έπιδωτική Βιεννέζα, ή Φάννυ Κόσπερς. "Η γυναίκα αυτή, ή όποία βρισκότανε τότε στην άνθισι των τριανταπέντε της χρόνων, κρατεράσε τον καλλιτέχνη με τα πλούσια κάλλη της και το άδιάπτωτο κέφι της. "Υστερ' από την γριωιάρα "Αννα Μαρία

"Ερως Θρισμευτής (Γλυπτικό έργο του Θορβάλδσεν)

"Η διάφορες ηλικίες του "Ερωτος (Ανάγλυφο του Θορβάλδσεν)

"Όταν μάλιστα ο σύζυγος της "Αννα Μαρίας...

και την αιδερόδομο Φραντζέσκα Μάκενζι, ο Θορβάλδσεν εβρισκε επι-
τέλους μιá γυναίκα, που μπορούσε να θεωρηθή η προσωποποίηση της υ-
μείας, του κερφού και της ευθυμίας.

Ο Θορβάλδσεν βρήκε τότε σε θέα εξαιρετικά δύσκολη : Άγαπού-
σε τρεις γυναίκες συγχρόνως, χωρίς να ξέρη σε ποιάν από τις τρεις
να δώσει την προτίμησή του !

Άγαπούσε την Μαρία Άννα επειδή, καθώς είπαμε και παραπάνω, τον
είχε γίνει άτακτα στη ζωή του και επειδή τον συνέδεαν μαζί της
έκτος απ' το παιδί τους, και η άναιμησής μιás διόλιρης ζωής. Άγα-
πούσε την ευαίσθητη Άγγλίδα, την μις Φραντζέσκα Μάκενζι, για τον
αγγλικό χαρακτήρα της, για το άρωμα της ποιήσεως, που ανεδίδετο
από την ύπαρξή της. Άγαπούσε τέλος και την Φάννο Κάσπερς, επειδή ή-
ταν μιá γυναίκα που μπορούσε να κάνει έναν άντρα, με το άσημενο γέ-
λιο της και με τις φλογερές ματιές της, να ξεχάση όλες του τις δυσ-
τυχίες !..

Ο Θορβάλδσεν πέρασε πολλές νύχτες αγριωνίας, μη γνωρίζοντας
ποιά από τις δόσες στο πολύπλοκο αυτό αισθηματικό πρόβλημα. Στο
μεταξύ η Άννα Μαρία — η οποία εμφανιζότανε στον κόσμο ως έπιση-
μος σύζυγός του και είχε δικαιομάτα προτεραιότητας στην καρδιά του
— τον έκανε τριμερές σηνές ζηλοτυπίας. Είχε μάθει τις ερωτικές
σκέψεις τῶ φίλου της με την Άγγλίδα και την Βιεννέζα και αγωνιού-
σανε για να κρατήση κοντά της τον άνθρωπο που της ξεσφάλιζε μιá
ζωή χωρίς στερήσεις...

Και το τριπλό αυτό αίσθημα είχε, όπως ήταν έπιμένο, τέλος θλιβερό.

Η μις Φραντζέσκα, πληρωμένη στην ευαίσθησία της, επειδή ο κα-
ταέχνης συγγινήθηκε από τα εχθράια θέληγρια μιás εδωσιμής Βιεννέ-
ζας, έφηνε ένα πρωί από τη Ρώμη και ξαναγύρισε στην πατρίδα της,
χωρίς ν' αποχαιρετίση το γλυπτή. Η αναχώρησής της
αίθερίας αότης κοπέλλας, — η οποία όνειροπολούσε μια
ιδανική αγάπη, χωρίς να ξέρη ότι ένας άντρας είνε
πάντοτε...άντρας — λύτησε βαθεία τον Θορβάλδσεν...
Και όταν η Φάννο του έδωσε να καταλάβη ότι θα ή-
ταν πρόθυμη να γίνει γυναίκα του, της αποκριθήκε ότι
ήταν πολύ άργα για γι' αυτόν να δοκιμάση μιá περι-
πέτεια τόσο επικίνδυνη...

Και ο καλλιτέχνης, γέρος πειά και κορμαμένος, ά-
ποφάσισε να γυρίση στην πατρίδα του, τη Δανία. Μά
η Μαρία Άννα, θυμισμένη κι' αυτή μαζί του, δεν δέ-
χτηκε να τον ακολουθήση... Κι' έτσι, ένα πρωί του
Αύγουστου του 1819 ο Θορβάλδσεν έπαινε με σταρα-
μένη καρδιά σ' ένα καράβι κι' έφευγε μόνος του για
τη μακρινή πατρίδα του, χωρίς να τον αποχαιρετίση
στην προκυμαία κανένα γυνακείο μαντηλάκι, χωρίς να
βρεθή ένα γυνακείο στόμα να του εύγηθι καλό τα-
ξίδι....

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Ο πατάς μιás ένορίας ήταν πολύ θυμισμένος, που
δεν επήγαναν οι πιστοί ν' ακούσουν τα κηρύγματά του.
Έλεος μιá Κυριακή τους είπε :

—Την προσεχή Κυριακή θα δουλίσω για την σκα-
νιάλωδη ύπόθεσι μιás γνωστοτάτης οικογενείας.

Την άλλη Κυριακή καταλαβαίνετε τί συνέβη : Ούτε βελόνι δεν χω-
ρούσε μέσα στην εκκλησία.

Και ο Ξεπνοσ πατάς, κρατώντας το λόγο του, έμίλησε για το...ά-
νάστημα του Άδαμ και της Εβας !..

* * *

Η σ' ούζυγος.—Άκουσ' εδώ τί λέει η στατιστική : Τα ένενήντα
τοίς εκατο απ' όσους βρίσκονται στις φυλακές είνε άνεταντροι. Πώς
το έξηγεϊς αυτό ;

Ο σ' ούζυγος.—Είνε άπλοίστατα : Οι περισσότεροι άνθρωποι προ-
τιούν να πάνε στη φυλακή...παρά να παντρευτούν !..

* * *

Μεταξύ μνηστευμένων :

—Άννα, όταν με πάρνει η ζηλοτυπία γίνουμi θηρίο !..

—Μπά ! δεν πειράζει !.. Έγώ ήμουν δυό χρόνια...θηριοδαμάστρια !

* * *

Σ' ένα σαλόني :

—Δε' μιás τραγουδάτε τίποτε, δεσποινίς ;

—Ντρέπομαι... Είνε τόσο άγνωστοι εδώ !..

—Μη σάς μέλλει. Άμα αρχίσετε...θα φέγουν όλοι !..

* * *

Στο λός Άντζελος της Αμερικής, όπου τα διαζύγια είνε τόσο συχνά,
μπορείς ν' άκούσης τον έξηξ διάλογο μεταξύ δυό παι-
διών :

—Χτές άπόχησα καινούργιο πατέρα !.. Κι' είνε τόσο
καλός !..

—Πώς μπορέσες να τον καταλάβης κιόλας πώς είνε
καλός ;

—Μά τον ξέρω, γιατί ήταν κι' άλλότε...πατέρας μου !

* * *

Στο δρόμο :

—Μά, κύριε, πώς μου κρατάτε τόσο σφιχτά το χέρι ;

—Κυρία μου, έργάστρια δεκατέντε χρόνια σε ταυλά-
κιο κι' άκόμα δεν είδα λεπτότερο δέμα !..

ΕΚΚΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

(Τῶ ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΡΟΣΤΑΝ)

Σὺ ποὺ σφαιρῆγας τὰ δάκρυα τῆς πρὸ μικρῆς βοτάνης
κι' ἀπὸνα λουλουδοῦ ξεροῦ μιá πεταλοῦδα κίανει,
ὅταν ἀναγλωνίζονται στὸν Περσῆσιον τῆς πνοῆς
ἡ μυρτιάδες τοῦ Ρουσιανῶν και σὺν ἀνθρώπινες ζωῆς
σκοροποῖν τὰ φύλλα ἐδῶ κι' ἐκεῖ,

“ὦ, σὲ λατρεῶ, Ἥλιε, ἐσέ, ὅπου τὸ φῶς σου τὸ χρῶσθ,
για νὰ βλογᾶ τὰ μέτωπα, νὰ κίανη μέλι περισσῶ,
μέσα σὲ κάθε λουλουδο, κάθε καλλοῦδα κίανει
κι' αὐτέριστα μορῶζεται, κι' διόλιπρο ἀποικίανει
ὅσαν ἀγάθι μητρική !

Σὲ φύλλο, φύλλι,δέξου με,σὺ ποὺ τὸ φῶς σου ἀπλόανει
στὸν κάδο ὅπου τὸ πρόστυχο κίανει σαποῦνα κίανει
και ποὺ διαλέγεις φέγγοντας ἀργά το δειλινο
τοῦ παραθύρου τὸ γυαλι τὸ ταπεινῶ
για νὰ μιás πῆς τὸ χίαιε τὸ στερον !

Κίανει νὰ στρέφου κατὰ σὲ αἱ χρυσοπέταλο ἦλιε,
ν' ἀστράφει τοῦ κίαναναισθῶ ὁ χρυσοπεταίνος,
κι' στὰν μέσ' απ' τῆς φλαμονιῆς διαβαίνεις σαν ἀγνῶς
κίανεις ν' ἀναταρῶζονται στὸ γῶμα κίανει χίλιοι,
τόσο ὁμοῖροι ποὺ δὲν τοῖμα νὰ τοῦς διαθῆ κίανεις !

Φαίνετα σιάλο ἀγνάντια σου τοῦ λαγηνοῦ ἡ γυαλοῦδα,
σημαία κάθε κορυφῆ
ποὺ τὸ στεγνῶνεις σὺ !
Χίαιε σὲ σένα, ἡ θημιονῆς, στρωμένεις στὴν ἀράδα
δέχινον κορυφῆ χρυσῆ
και χρυσοστεφανῶνεται μαζί τοῦς κι' ἡ κίανει
μολίς ἐσὺ φανῆς !

Λῶσα σὲ σένα, Ἥλιε χρυσε, σὲ ἀμπέλια, στὰ λιθοῦδα,
στὰ θολωτὰ παραθύρα, σὲ ἀγνῶ τῆς χλόης ὑράδια
και στὸς φεγγίτες τοῦς ψηλοῦς στοῦ κίανου τὰ λεικῶ
φτερά,
σίανεις ἀπέραντες γραμμές, φιλοδοξίαις καθαῖρι !

Σὺ ζωγραφίζοντας σκιά κοντὰ - κοντὰ ἀπλοκίανει
σὲ καθετὶ ποὺ ἡ χίαιε σου κι' ἡ λάμπι σου θεμιανει,
σὲ κάθε ὄραιο και ἡλειετό,
ἔτσι διπλό τὸ δείχνεις
μὲ τῆ σκιά ποὺ κίανεις,
σκιά ποῦνα πολλές φορῆς πρὸ ὄμορφη κι' απ' αὐτό !

“ὦ, σὲ λατρεῶ, Ἥλιε μου ! Ρῶδα στὰ νερῆ ἀπλόανεις,
στὸ θάμνο λάμπι θεῖα και φλόγες στὴν πηγῆ.
Παίρνεις τὸ δέντρο τ' ἀριτο κι' εὐθὺς τ' ἀποθεῶνεις !
Χίαιε ἐσῶνα, Ἥλιε χρυσε, τὸ καθετὶ στὴ γῆ,
εἶτε μικρῶ ἡ μεγάλῶ,
ὅ,τ' είνε θε νὰ φαίνωνταν, ὅ,τ' είνε, τίποτ' ἄλλο !

(Ἀπὸ τον ἘΑστιδέας)

(Μεταφρασίς ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗ)

ΑΓΑΠΗ

(Τῶ ΣΤΕΚΚΕΤΤΙ)

—Εἶμαι φτωχός, πεντάφτοχος !.. Ἀφέντη, ἐλέησέ με.
Εἶμαι γυνὸς κι' ἀπὸ τὰ χτές δὲν έφαγα ψωμί...
Γι' ἀγάθι τοῦ Κυρίου μας... —Ἦσυχον ἀφρῆσέ με !..
—Γι' ἀγάθι τῆς ἀγάθης σου !.. —Νά, πάρε μιá δραχμῆ !..

ΕΝΑΣ ΝΕΚΡΟΣ

(Τῶ ΣΤΕΚΚΕΤΤΙ)

“Ὁχι, παρθένα ! Νέο μὴ με κρῶσεις,
γιατὶ ξανθῶ εἶν' ἀκόμη τὰ μαλλιά μου...
Τὸ ρῶδινο μου χρώμα μὴν κερτάσεις
οὔτε τῆ λάμπι πῶχω στὴ ματιά μου.

Γιατ' εἶμαι σὺν καρπὸς σκουληριασμένος
ποὺ διατηρεῖ τ' ὄραιο τοῦ τὸ χρώμα.
Σοῦ φαίνομα ὄλος κίαντα, εὐτυχισμένος,
κι' εἶμαι νεκρὸς ποὺ κερτατάει ἀκόμα !

“Ὅτι για πάντα απ' τὴν ψυχῆ μου ἔχω διωγμένο
ἔρωτα, ἐλλίδες κι' ὄνειρα, στοχάσου...
Μὴ μοῦ χαμογελάς, γλυκειά παρθένα,
μὴ με γελάς !.. Ἐνα νεκρὸ σεβάσου !

